DAILY ASSAM

বিয়াৰ প্ৰেজেণ্ট

চৈয়দ আব্দুল মালিক

পাঠটো নিৰ্বাচন কৰাৰ উদ্দেশ্য ঃ

চুটিগল্প হ'ল মানৱ মনৰ আশা-আকাংক্ষা, হৰ্ষ-বিষাদ আদি বিবিধ অনুভূতিৰ সুসংহত শৈল্পিক প্ৰকাশ। লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ হাতত জন্মলাভ কৰা অসমীয়া চুটিগল্পই ইতিমধ্যে এশ বছৰ অতিক্ৰম কৰিছে। এই সুদীৰ্ঘ কালছোৱাত বহু গল্পকাৰে অসমীয়া চুটিগল্পৰ ধাৰাটো সমৃদ্ধ কৰাত অৱদান আগবঢ়াইছে। তাৰ ভিতৰত চৈয়দ আব্দুল মালিক অন্যতম। অসমীয়া গল্প-সাহিত্যত আজিলৈকে মালিকেই হ'ল সৰ্বাধিক গল্পৰ ৰচয়িতা। মানৱতাবোধ তেওঁৰ গল্পৰ অন্যতম বৈশিষ্ট্য। সহজ-সৰল ভাষাৰে ৰচনা কৰা সুখপাঠ্য আৰু মানৱতাবোধেৰে পুষ্ট গল্পৰ পৰিচয় দিবলৈকে এই গল্পটো নিৰ্বাচন কৰা হৈছে।

গল্পকাৰ পৰিচিতি ঃ

চৈয়দ আব্দুল মালিক (১৯১৯-২০০০)ৰ জন্ম হয় গোলাঘাট জিলাৰ নাহৰণি গাঁৱত। বহুমুখী প্ৰতিভাৰ অধিকাৰী মালিক একাধাৰে ঔপন্যাসিক, গল্পকাৰ, নাট্যকাৰ, কবি, ব্যংগলেখক, গৱেষক, গীতিকাৰ, শিশু-সাহিত্যিক আৰু ৰাজনীতিক। তেওঁ দুইকুৰিখনতকৈও অধিক উপন্যাস ৰচনা কৰিছে। সেইবোৰৰ ভিতৰত 'ৰথৰ চকৰি ঘূৰে', 'সূৰুযমুখীৰ স্বপ্ন', 'পছুমৰা হাবিৰ বাট', 'জেতুকা পাতৰ দৰে', 'ৰূপতীৰ্থৰ যাত্ৰী', 'ধন্য নৰ তনু ভাল', 'অঘৰী আত্মাৰ কাহিনী', 'ৰূপাবৰিৰ পলস' আদি প্ৰধান। 'অঘৰী আত্মাৰ কাহিনী' উপন্যাসখনৰ

বাবে তেওঁ ১৯৭২ চনত সাহিত্য অকাদেমি বঁটা লাভ কৰে। 'পৰশমণি' তেওঁৰ প্ৰথম প্ৰকাশিত চুটিগল্প সংকলন। তাৰ পাছত 'এজনী নতুন ছোৱালী', 'ৰঙাগড়া', 'প্ৰাণাধিকা', 'মৰম মৰম লাগে' আদি চুটিগল্প সংকলন প্ৰকাশ পায়। 'মাজত মাথোঁ হিমালয়' তেওঁৰ দ্বাৰা ৰচিত ভ্ৰমণ-কাহিনী। এই গ্ৰন্থখনৰ বাবে ১৯৬৫ চনত 'চোভিয়েট দেশ নেহৰু বঁটা' লাভ কৰে। এইবোৰৰ উপৰি 'অসমীয়া জিকিৰ আৰু জাৰি', 'আজান ফকীৰ আৰু সুৰীয়া জিকিৰ', 'চুফী আৰু চুফীবাদ' আদি তেওঁৰ গৱেষণামূলক গ্ৰন্থ। চৈয়দ আব্দুল মালিকৰ উপন্যাস, গল্প আদিৰ মাজেৰে অসমীয়া সমাজ-সংস্কৃতিৰ প্ৰতিফলন ঘটাৰ উপৰি মানৱতাবোধ উজ্জ্বল ৰূপত পৰিস্ফুট হৈছে। আনহাতে, গৱেষণামূলক ৰচনাৰাজিৰ মাজত চিন্তাশীলতা, অনুসন্ধিৎসু আদিৰ প্ৰকাশ দেখা যায়।

মূল পাঠ ঃ

আমি দুয়ো লগ লাগি হিচাপ কৰি চালোঁ ঃ

ঘৰৰ পৰা বাছ ষ্টেচনলৈ তিনি কিলোমিটাৰ। ৰিক্সা ভাড়া ৫ টকা। বাছ ভাড়া ১০ টকা। সিফালে বাছ ষ্টেচনৰ পৰা ৰিক্সা ভাড়া ৫ টকা।

যাওঁতে এজনৰ পৰিব ২০ টকা।

দুজনৰ পৰিব ৪০ টকা।

ঘূৰি আহোঁতে আকৌ ৪০ টকা।

মুঠ অহা-যোৱাত খৰচ পৰিব ৮০ টকা।

এটা প্ৰেজেণ্ট— বিয়াৰ উপহাৰ— কমেও ৫০ টকা।

তাৰ মানে আমি দুজন গৈ বিয়া খাই, বিয়াৰ প্ৰেজেণ্ট দি ঘূৰি আহিবলৈ লাগিব মুঠতে ১৩০ টকা। তাৰ মানে মুঠ খৰচ হ'ব ১৩০ টকা। হাতত টকা আছে দুশ। নহ'বগৈ। দুজন যোৱাটো নহ'ব। বাছ-ৰিক্সাৰ ভাড়াও কমাব নোৱাৰি। উপহাৰৰ খৰচো কমাব নোৱাৰি। তাতে মাহটো শেষ হ'বলৈ এতিয়াও দহ দিন আছে। একেবাৰে হাত খালী

কৰি পেলোৱাটো ভাল কথা নহ'ব। অন্য হেজাৰ টকীয়া, পাঁচ শ টকীয়া, নহ'লেও, শইকীয়াই দামী প্ৰেজেণ্ট দিব। আমিতো নাই বুলিও পঞ্চাছ-যাঠি টকীয়া কিবা এটা দিব লাগিব। আৰু যদি কইনাৰ প্ৰেজেণ্টটোৰ লগতে বিয়া ঘৰলৈ বুলি এক কেজিমান চানাৰ মিঠাই নিয়া যায়, তাৰ কাৰণেও লাগিব, কমেও ৫০ টকা।

মুঠ— তাৰ মানে, ১৮০ টকা বা ১৯০ টকা বা কম-বেছি দুশ টকা। হাতত আছে মাত্ৰ দুশ টকা।

ইম্‌পচিব্‌ল! অসম্ভৱ! দুজনৰ যোৱাটো নহ'ব। ইপিনে বিয়াখনলৈ নগ'লেও নহয়। নগৰৰ বিখ্যাত মানুহ ৰিটায়াৰ্ড হাকিম আহমেদ চাহেবৰ নুমলীয়া জীয়েকৰ বিয়া। মোৰ পৰিবাৰ নাজিয়াৰ সম্পৰ্কীয় মোমায়েকৰ জীয়েক, অৰ্থাৎ ভনীয়েকৰ বিয়া। আহমেদ হাকিমৰ নিজ পৰিয়ালৰ শেষ বিয়া আৰু দিবলৈও নাই, আনিবলৈও নাই। তাতে আমি যেতিয়াই টাউনলৈ যাওঁ, তেতিয়াই আহমেদ হাকিমৰ ঘৰলৈ এপাক নেমাৰি নাথাকোঁ। গ'লেই চাহ-ভাত তেওঁলোকৰ ঘৰতে খাই আহোঁ। এতিয়া আমি বিয়াখনলৈ নগ'লে বৰ বেয়া কথা হ'ব। কোনোবা এটা যাবই লাগিব। নাজিয়াৰ আপোন মানুহ, তেৱেঁই যাওক। আজিকালি দিনত ঘৰবাৰী এৰি থৈ এদিনৰ কাৰণেও দূৰলৈ যোৱাটো ভাল কথা নহয়। হাতত টকা আছে দুশ। মই এনে কোনো যাদুমন্ত্ৰ নেজানো যাৰ ফলত মই দুশক তিনিশ বা চাৰিশ কৰিব পাৰোঁ।

বিয়ালৈ নগ'লে নহয়।

এটা ভাল প্ৰেজেণ্ট নিনিলে নহয়। আজিকালি ধনী মানুহে লাখৰ হিচাপত কথা কয়। তাতকৈ নামৰ সকলে হেজাৰৰ হিচাপত কথা কয়। আজিকালি শ'ৰ হিচাপত কথা কোৱাটো বহুতে লাজৰ কথা বুলিয়ে ভাবে। কাৰ আচল অৱস্থাৰ কোনে গম লয়, আমিয়েবা আমাৰ দুৰৱস্থাৰ

কথা অইনক জনাবলৈ যাম কিয়? সন্মানৰ কথা এটা আছেতো! মই চিভিল চাৰ্জন অফিচৰ কেৰাণীয়েই হওঁ, বা স্কুল মাষ্টৰেই হওঁ, বা—

বিয়ালৈ নগ'লে নহ'ব।

ভাল প্ৰেজেণ্ট এটা নিদিলে নহ'ব। বাছ ভাড়া-ৰিক্সা ভাড়া নভৰিলে নহয়। নাজিয়াই বা মই বিয়ালৈ বুলি নতুন কাপোৰ, জোতা, চেণ্ডেল কিনাটোৰ কথা নেভাবিলেও চলিব।

অৱশেষত এটা উপায় উলিওৱা গ'ল।

আমাৰ দুজন একেলগে বিয়ালৈ যোৱাটো নহ'ব। মই নগ'লেও বিশেষ ক্ষতি নাই। তেওঁ নগ'লে কিন্তু নচলিব। মোমায়েকৰ সৰু জীয়েকৰ বিয়া। তাতে সেই পৰিয়ালৰ শেষ বিয়া। কিছু চিন্তা কৰি নাজিয়াই ক'লে, "ময়েই যাওঁ, আপুনি নেলাগে যাব। টাউনলৈ যোৱা ৰাতিপুৱাৰ বাছখনতে যাম, আৰু পিছবেলা সোনকালে ঘূৰি আহিম।"

"অকলে গৈ ঘূৰি আহিবলৈ পাৰিবা নহয়? আগেতো কেইবাবাৰো তেওঁলোকৰ ঘৰলৈ গৈছা।" "মোৰ যোৱা-অহাৰ কাৰণে চিন্তা কৰিব নেলাগে। এৰা, আপুনিও লগত যোৱা হ'লে ভাল লাগিলহেঁতেন। তেওঁলোকেও ভাল পালেহেঁতেন।" নাজিয়াই ক'লে।

কথাটো ঠিকেই। কিন্তু হাতত টকা আছে দুশ। তাৰে একেলগে গৈ দুজনৰ বিয়া খোৱা নহ'ব। মই নগ'লেও চলিব নাজিয়াই যাওক।

অৱশেষত নাজিয়া অকলেই বিয়ালৈ যোৱাটো ঠিক হ'ল। প্ৰেজেণ্টটো পঞ্চাশ টকাৰ ভিতৰতে হ'লেই সন্মান ৰক্ষা পৰিব।

আকৌ হিচাপ কৰিলোঁ— ৰিক্সা আৰু বাছ, অহা আৰু যোৱা— মুঠ ভাড়া যাব ৪০ টকা, প্ৰেজেণ্ট ৫০ টকা।

হৈ যাব। হাতত থকা টকাকেইটাৰেই নাজিয়া গৈ মোমায়েকৰ জীয়েকৰ বিয়াৰ প্ৰেজেণ্ট দি, বিয়া খাই ঘূৰি আহিব পাৰিব। হাতত আৰু দুকুৰি টকা এনেয়ে লৈ যাব, হস্কিল-মস্কিল আছেতো! খৰচ নহ'লে ঘূৰাই লৈ আহিব। মই ছটকা ৰাখিম।

পিছদিনা ৰাতিপুৱা ছয় বজাতে ৰিক্সা এখনেৰে বাছ ষ্টেচনলৈ গ'লোঁ। ময়ো গ'লোঁ বাছত নাজিয়াক টিকেট কৰি তুলি থৈ আহিবৰ কাৰণে। সাত বজাৰ বাছত নাজিয়াক তুলি দিলোঁ। এটা ভাল প্ৰেজেণ্ট কইনাজনীৰ কাৰণে কিনি লৈ যাবলৈ ক'লোঁ। নগৰৰ কোনখন দোকানত বিয়াৰ উপহাৰৰ ভাল বস্তু সস্তাত পোৱা যায় নাজিয়াই জানে। মোৰ বিশেষ চিন্তা কৰিবলগীয়া নাই। "চিন্তা নকৰিব। মই দিনে-পোহৰে ঘূৰি আহিম। আপুনি ষ্টেচনলৈ আকৌ আহিব নেলাগে। মই নিজেই ৰিক্সা এখন লৈ ঘৰ ওলামগৈ।"

বাছ চলিল।

মোলৈ চাই চাই নাজিয়া আঁতৰি গ'ল। ময়ো ৰিক্সা এখন লৈ ঘৰলৈ ঘূৰি আহিলোঁ। পাঁচ টকা বেছি খৰচ হ'ল, হওক। আপোন মানুহৰ বিয়াত অলপ বেছি খৰচ হ'বই। নগ'লেওতো নচলে। টকা হাতত থকা হ'লে, নাজিয়াক অকলে নপঠিয়াওঁ, ময়ো গ'লোঁহেঁতেন। পিছে আমাৰ নিচিনা মানুহৰ কাৰণে লোকৰ ছোৱালীৰ বিয়াত এশ টকাই বহুত। ধাৰ-ধুৰ কৰি বিয়া খোৱাত কোনো বাহাদুৰি নাই। আৰু ধনী মানুহৰ ঘৰৰ বিয়া, মই নগ'লেও বেয়া নেপায়। নাজিয়াৰ পৰা চকুত লগা প্ৰেজেণ্ট এটা পালে মোৰ কথা মনত কোনোৱে নেপেলায়। দিনটো মই ঘৰত ইটো-সিটো কাম কৰি বিয়াখনৰ কথাকে ভাবি-চিন্তি কটালোঁ। আৰু নাজিয়া কেতিয়া ঘূৰি আহি পাবহি তাৰে চিন্তা মনত লাগি থাকিল। চিন্তা কৰিবলগীয়া নাই— নাজিয়া বিয়া খাই ঠিক সময়তে ঘূৰি ঘৰ ওলাবহি। শেষ বাছখন চাৰে আঠ বজাত পায়হি। ৰাতি ন বজাত নাজিয়া আহি ৰিক্সাৰপৰা নামিল। মোৰ চিন্তা দূৰ হ'ল। ৰাতি অলপ বেছি হোৱাৰ কাৰণে চিন্তা লাগিছিল। নাজিয়া ঘূৰি আহি ভালে ভালে ঘৰ পোৱাত ভাল লাগিল।

"আহিলা? ভালে ভালে পালাগৈ নহয়? কিবা অসুবিধা হৈছিল নেকি ক'ৰবাত?" নাজিয়াক কিছু ক্লান্ত যেন লাগিল। চমুকৈ ক'লে, "নাই ভালে ভালেই আহিলোঁ" কৈ নাজিয়া কাপোৰ-কানি সলাবৰ কাৰণে ভিতৰলৈ গ'ল।

ময়ো আগফালৰ দুৱাৰ বন্ধ কৰি ভিতৰলৈ সোমাই আহিলোঁ।

বাথৰুমৰপৰা ওলাই আহি নাজিয়াই সুধিলে, "দুপৰীয়া ভাত খালে নে নাই, চাহ কৰোঁ?"

"হ'ব, বহাঁচোন। চাহ-ভাত সকলো খাইছোঁ। তুমি ঠিকেই গৈ বিয়া পালাগৈ নহয়? বৰ ধুমধামৰ হৈছে চাগৈ নহয়? বহুত মানুহ হৈছে চাগৈ!"

"ডাঙৰ, ধনী মানুহৰ ঘৰৰ বিয়া, আৰু ধুম-ধাম নহ'বনে?"

"সেই ডাঙৰ ধনী মানুহজন জানো তোমাৰ মোমায়েৰ নহয়, পিছে বিয়ালৈ মই নোযোৱাৰ কাৰণে কোনোবাই কিবা কৈছিল নেকি বাৰু?"

"নক'ব কেলেই? সকলোৱে ভাবিছে আপুনি বৰ কৰাইচ কিৰ্পিণ। ধন খৰচ হয় বুলিহে আপুনি বিয়ালৈ নগ'ল, অকলে অকলে মোক বাছত তুলি বিয়ালৈ পঠাই দি ঘৰ সোমাই থাকিল।" কথাষাৰ কৈ নাজিয়াই সৰুকৈ হাঁহিলে।

মই নাজিয়াৰ মুখলৈ চালোঁ। আৰু ক'লোঁ, "সেই কাৰণেই হ'বলা মোলৈ বিয়াৰ চিন বুলি চিৰা-সান্দহ এমুঠি, পিঠা-লাডু এটাও দি নপঠিয়ালে? তোমাৰ ধনী মোমায়েৰৰ ঘৰো বৰ কিৰ্পিণ নহয়— জানিছা।"

ভাত খাবলৈ বহি নাজিয়াই ক'লে, "মোৰ বৰ ভোক লাগিছে। দিনটো একো খাবলৈ নহ'ল নহয়।"

মই সপ্রশ্ন চাৱনিৰে মূৰ তুলি আকৌ নাজিয়াৰ মুখলৈ চালোঁ।

"মোমায়েৰৰ ঘৰৰ বিয়াখন খাবলৈ গ'লা। কোনেও ভাত-চাহ একো নুখুৱালে নেকি?"

"ৰ'ব, কথা মাৰি নেথাকিব। আগেয়ে মই ভাতকেইটা খাই লওঁ। তাৰ পিছত সকলো বুজাই ক'ম।"

"বুজিছোঁ দিয়া আৰু মোক বুজাই ক'ব নালাগে। বিয়াঘৰত তুমি আদৰ-সাদৰ নেপালা। এৰা, অইনে চাগৈ শ শ টকীয়া দামী প্ৰেজেণ্ট নিছে। অ' তুমি পিছে কি প্ৰেজেণ্ট দিলা? কিমান টকীয়া কি নিলা?" একো উত্তৰ নিদি নাজিয়াই ভাত খোৱা শেষ কৰাত লাগিল। ময়ো আৰু প্ৰশ্ন নকৰিলোঁ।

ভাত খাই মুখ-হাত ধুই উঠি নাজিয়াই ক'লে, "ক'তো তামোলচালি একো নাইনে? ভাত খাই উঠি—"

"তুমিনো মোলৈ বুলি বিয়াৰ চিন তামোল এখনো আনিব নোৱাৰিলানে?" মই ক'লোঁ।

"আপুনি ইমান বিয়া বিয়া কৰি আছে কেলেই? কি বৰ নোহোৱা কথাটো হ'ল। নগৰৰ ধনী মানুহৰ ঘৰৰ বিয়া এইখনেই হৈছেনে?" কৈ নাজিয়া বিছনাত পৰিল।

মই চিগাৰেট এটা জ্বলাই চকীখনত বহি হুপিব ধৰিলোঁ, মোৰ ফালে চাই নাজিয়াই হুঁহাৰ নিচিনা কৰি ক'লে, "কথা এটা কওঁ— বেয়া পাব নেকি?"

"আগে কোৱাচোন, বেয়া পাওঁ, ভাল পাওঁ, সেইটো পিছত দেখা যাব—"

"মই বিয়ালৈ নগ'লোঁ। মানে, মোৰ বিয়ালৈ যোৱা নহ'ল, মানে—"

"মানে? বিয়ালৈ যাওঁ বুলি ঘৰৰ পৰা ওলাই গৈ বিয়ালৈ নগৈ, তুমি ক'লৈ গ'লা? তোমাৰ কথা মই একো বুজা নাই নাজিয়া—"

"ভয় খাব নেলাগে, মই বুজাই কৈছোঁ, শুনক। তাত গৈ মই বাছৰপৰা নামি, ৰিক্সা এখনৰ ফালে আগ বাঢ়িলোঁ, বিয়াঘৰলৈ যাবৰ কাৰণেই। সিফালৰপৰা মানুহ এজন মোৰ ফাললৈকে অহা যেন লাগিল। মই মুখলৈ চালোঁ। হয়, আমাৰ ইয়াৰে— সেই যে কনকেশ্বৰ ঠাকুৰ— তেৱেঁই—"

"কনকেশ্বৰ ঠাকুৰ আকৌ টাউন ওলালগৈ কেলেই?"

"ময়ো প্ৰথমে বাছ ষ্টেচনত দেখি তেওঁক চিনিবই পৰা নাছিলোঁ। তেৱেঁই আগ বাঢ়ি আহিল আৰু মোৰ মুখলৈ চাই সুধিলে, "আমাৰ তাৰে নোহোৱানে?"

"ইয়ালৈকে আহিছোঁ", মই ক'লোঁ। "আপুনি ইয়াত ক'ৰপৰা ওলালহি?"

"নক'বা আৰু! যত বিপদ হয়, আমাৰ দুখীয়াবোৰৰহে হয়। সৰু ছোৱালীজনীৰ অসুখ। কত বেজ জ্ঞানী লগালোঁ। তাত আৰু ভাল নহ'ল। ইয়ালৈ, চৰকাৰী হস্পিতাললৈ লৈ আহিলোঁ। পৰীক্ষা কৰি চাই ডাক্তৰে কৈছে, বহুত পলম হ'ল আৰু এদিনো পলম কৰিব নোৱাৰি, বিপদ আছে। অপাৰেচন কৰিব লাগিব। ছোৱালীজনীৰ গাত তেজ তেনেই নাই। তেজ দিয়াব লাগিব। তাতে এশ-ডেৰশমান টকাৰ তেজকে লাগিব বোলে। পিছে মোৰ হাতত সিমান টকা নাই। ইয়াতনো তেজ কিনিবলৈ মোক কোনে টকা দিব? সেইদেখি ছোৱালীজনী হস্পিতালতে থৈ মই গাঁৱলৈকে যাওঁ বুলি আহিছোঁ। পিছে গাঁৱতনো এশ-ডেৰশ টকা ক'ৰপৰা পাম, ভাবিবই পৰা নাই। বেচিব-বন্ধক দিবলৈও মোৰনো আছে কিটো?"

কথাখিনি কৈ কনকেশ্বৰ ঠাকুৰে মোৰ মুখলৈ চালে। মই ক'লোঁ, "আজিয়ে গৈ আজিয়ে ঘূৰিবগৈ পাৰিব জানো? আৰু বাছ ভাড়াতো কুৰি টকামান নেযাব জানো?"

"অহাই-যোৱাই চৌবিছ টকা যাব। আৰু তাতনো গৈ কাৰ ওচৰত টকা বিচাৰিমগৈ মই ভাবিয়ে পোৱা নাই। মোৰ বিপদত সহায় কৰিবলৈ কোনেনো হাতত ধন লৈ বহি আছে? পিছে তুমি কোন ফালে যাবলৈ আহিলা?"

মই ক'লোঁ, "আপোনাৰ ছোৱালীজনী এতিয়া ক'ত আছে?"

"হস্পিতালত। অকলে এৰি থৈ আহিবলৈ বেয়াই লাগিছিল। তাইৰ চিনাকিও তাত কেও কিছু নাই।"

মই ক'লোঁ, "ময়ো সেইফালে যাবলৈকে আহিছোঁ। তেজৰ কাৰণে কিমান টকা লাগিব?"

"ভালকৈ নেজানো, আশী-এশ টকামান লাগিব কিজানি—"

মই ক'লোঁ, "বাৰু, কওকচোন, মই আপোনাৰ ছোৱালীজনীক—কি নাম বুলিলে?"

"বিনীতা যে। তোমালোকৰ ঘৰলৈ কেতিয়াবা যায় নহয়, তায়েই—"

"এ, বিনীতাৰ ইমান অসুখ বুলি আমি দেখোন ক'বই নোৱাৰোঁ। গাঁৱৰ ঘৰলৈ আপুনি এতিয়া যাব নেলাগে। গ'লে আজি ঘূৰি আহি নেপাবহি। আমি হস্পিতাললৈকে যাওঁ আহক—"

তেওঁ মোৰ মুখলৈ চালে। মোৰ কথাষাৰ না কৰিব নোৱাৰিলে। ৰিক্সা এখন মাতি আমি দুয়ো উঠি হস্পিতাল পালোঁগৈ।

মোক দেখি বিনীতাই ভাল পালে। মই ক'লোঁ, "তুমি কোনো চিন্তা নকৰিবা। মোৰ হাতত অলপ টকা আছে। তোমাক লগা তেজৰ দাম তাৰেই দিব পৰা হ'ব। দেউতাৰ গাঁৱলৈ যাব নেলাগে।

মোৰ কথা শুনি কনকেশ্বৰ ঠাকুৰ আৰু বিনীতা দুয়োৰে চকু-মুখ উজ্জ্বল হৈ উঠিল। তেওঁলোকে মনত বল পালে। মই ক'লোঁ, "ডাক্তৰক সোধক, আজিয়ে যদি অপৰাচেন কৰে তেন্তে আজিয়ে তেজ দিব লাগিব নেকি? কিমান টকাৰ দৰকাৰ হ'ব তেজৰ কাৰণে। মই আবেলিলৈকে বিনীতাৰ ওচৰত থাকিম। আপুনি এই টকা এশ লওক, আৰু যি কৰিব লাগে কৰি আহক গৈ—"

কৈ মই বিশ টকা হাতত ৰাখি এশ টকীয়া নোটখন বিনীতাৰ পিতাক কনকেশ্বৰ ঠাকুৰক দিলোঁ। তেওঁ ডাক্তৰক লগ ধৰিবৰ কাৰণে ওলাই গ'ল—

"তেনেহ'লে তুমি বিয়ালৈ আৰু নগ'লাই? তেওঁলোকে বেয়া নেপাবনে চাগৈ?"

"মই বিয়াৰ কথা পাহৰিয়েই গ'লোঁ। আজিয়ে ডাক্তৰে বিনীতাৰ অপাৰেচন কৰিলে। ঠাকুৰে ডাক্তৰৰ দিহামতে তেজৰো যোগাৰ কৰিলে। মই পাঁচ বজালৈকে হস্পিতালত থাকিলোঁ, তাৰ পিছত গুচি আহিলোঁ —ঘৰলৈ। ডাক্তৰক লগ ধৰি আহিছোঁ, কৈছে এসপ্তাহমানতে বিনীতা হস্পিতালৰপৰা ৰিলীজ হৈ আহিব পাৰিব। বৰ ভাগৰ লাগিছে, মই শোওঁ দেই—" কৈ নাজিয়াই বিছনাত দীঘল দিলে।

"পিছে কনকেশ্বৰ ঠাকুৰৰ হাতত বা আৰু কিমান টকা আছে? বিনীতাক লৈ আহিবলৈ টকাই জুৰিব জানো?"

"কিবা উপায় কৰি আৰু টকা পঞ্চাছটামান দি থৈ আহিব লাগিব— ক'ৰবাৰপৰা যোগাৰ কৰিব পাৰেনে চাওকচোন।"

"কিবা এটা কৰিম। এতিয়া তুমি শুই থাকা, ভাগৰি-জুগৰি আহিছা— দিনটোতো তোমাৰ এইবোৰত ঘূৰিঘূৰি থাকোঁতেই গ'ল। বাৰু দিয়া ঠাকুৰৰ ছোৱালীজনী ভাল হৈ আহিলেই হয়।" মই ক'লোঁ আৰু শুবৰ কাৰণে বিছনালৈ গ'লোঁ।

নাজিয়াৰ মোমায়েকৰ জীয়েকৰ বিয়াখনৰ কথা তেতিয়া আৰু মোৰ মনত নাছিল।

তেতিয়া ৰাতিও যথেষ্ট হৈছিল। নাজিয়াৰ ফালে চাই দেখিলোঁ নাজিয়াৰ টোপনিয়েই আহিছে। তেওঁৰ চকুৰে-মুখে এটা প্ৰসন্ন হাঁহি বিৰিঙি থকা যেন লাগিল।

কঠিন শব্দৰ অৰ্থ ঃ

প্ৰেজেণ্ট (Present)	—	উপহাৰ
বাছ ষ্টেচন	—	বাছ আস্থান
ৰিলীজ (Release)	—	ছুটী, অব্যাহতি, মুকলি
অপাৰেচন (Operation)	–	অস্ত্ৰোপচাৰ।

আৰ্হি প্ৰশ্ন

(ক) অতি চমু প্ৰশ্ন (প্ৰতিটো প্ৰশ্নৰ মূল্যাংক— ১)

১। চৈয়দ আব্দুল মালিকৰ প্ৰথম প্ৰকাশিত চুটিগল্পৰ পুথিখনৰ নাম কি?

২। কোনখন উপন্যাসৰ বাবে চৈয়দ আব্দুল মালিকে সাহিত্য অকাদেমি বঁটা লাভ কৰিছিল?

৩। চৈয়দ আব্দুল মালিকে ৰচনা কৰা এখন ভ্ৰমণ-কাহিনীৰ নাম লিখা।

৪। জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ জীৱনক কেন্দ্ৰ কৰি চৈয়দ আব্দুল মালিকে ৰচনা কৰা উপন্যাসখনৰ নাম কি?

৫। 'বিয়াৰ প্ৰেজেণ্ট' গল্পটোত থকা অসুখ হোৱা ছোৱালীজনীৰ নাম কি?

(খ) চমু প্ৰশ্ন (প্ৰতিটো প্ৰশ্নৰ মূল্যাংক— ২ অথবা ৩)

১। "তেৱেঁই আগ বাঢ়ি আহিল আৰু মোৰ মুখলৈ চাই সুধিলে— 'আমাৰ তাৰে নোহোৱানে'?" —কোনে, কাক কথাষাৰ সুধিছিল?

২। নাজিয়াই কাৰ বিয়া খাবলৈ গৈছিল?

৩। নাজিয়াই কিয় হস্পিতাললৈ যাবলগীয়া হ'ল?

৪। কনকেশ্বৰ ঠাকুৰে তেওঁৰ কন্যা বিনীতাৰ অপাৰেচন কৰাবলৈ ক'ৰপৰা পইচা পালে?

৫। "আমাৰ দুজন একেলগে বিয়ালৈ যোৱাটো উচিত নহ'ব"— 'আমাৰ দুজন' বুলি ইয়াত কাৰ কাৰ কথা কোৱা হৈছে?

(গ) **দীঘল প্ৰশ্ন** (প্ৰতিটো প্ৰশ্নৰ মূল্যাংক— ৪ অথবা ৫)

১। কি পৰিস্থিতিত কনকেশ্বৰ ঠাকুৰে নাজিয়াক লগ পাইছিল?

২। নাজিয়াই বিয়ালৈ কিয় অকলে গৈছিল?

৩। কি পৰিস্থিতিৰ বাবে নাজিয়াই বিয়ালৈ বুলি ওলাই বিয়ালৈ নগ'ল?

৪। বিনীতাৰ অপাৰেচন কেনেদৰে ততাতৈয়াকৈ হৈ গ'ল বৰ্ণনা কৰা।

৫। 'বিয়াৰ প্ৰেজেণ্ট' গল্পটোত মানৱতাবোধৰ প্ৰকাশ কিদৰে ঘটিছে আলোচনা কৰা।

পাঠবোধ ঃ

'বিয়াৰ প্ৰেজেণ্ট' গল্পটোত সমান্তৰালভাৱে দুটা পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি কৰা হৈছে। এটা হ'ল নাজিয়াৰ পৰিয়ালৰ আৰ্থিক সীমাবদ্ধতাৰ বাবে প্ৰতিটো খোজতে অত্যধিক হিচাপ-নিকাচৰ মাজেৰে চলিবলগীয়া অৱস্থা। নাজিয়াৰ মোমায়েকৰ জীয়েকৰ বিয়ালৈ পতি-পত্নী দুয়োৰে যাবলৈ মন আছিল। চকুত লগা এটা উপহাৰ দিয়াৰো হেঁপাহ আছিল। কিন্তু আৰ্থিক অনাটনৰ বাবে অকল নাজিয়াইহে যাব পাৰিলে। কিয়নো— ৰিক্সা ভাড়া, বাছৰ ভাড়া আৰু বিয়াৰ উপহাৰৰ দাম হিচাপ কৰি দেখা গ'ল যে হাতত থকা দুশ টকাৰে দুজন মানুহ যোৱাটো কোনো কাৰণতে সম্ভৱ নহয়। অন্য এটা পৰিস্থিতি হ'ল কনকেশ্বৰ ঠাকুৰৰ ছোৱালী বিনীতাক কঠিন নৰিয়া হোৱা বাবে হস্পিতালত ভৰ্তি কৰিছে। ডাক্তৰে তাইক পাৰিলে আজিয়েই অপৰাচেন কৰিব লাগে বুলি কৈছে। দুৰ্বল ছোৱালীজনীক তেজো কেইবটলমান দিব লাগিব। উপায় নাপাই ঠাকুৰে গাঁৱলৈ টকা-পইচাৰ যোগাৰ কৰিবলৈ যাব বুলি ভাবি বাছ আস্থানলৈ আহোঁতে নাজিয়াক লগ পালে।

নাজিয়াই কনকেশ্বৰ ঠাকুৰৰ মুখত সকলো কথা শুনি বিয়ালৈ নগৈ হস্পিতাললৈ গ'ল। টকা এশ ঠাকুৰৰ হাতত দি অপাৰেচনৰ দিহা কৰিবলৈ দিলে। যথাসময়ত অপাৰেচন হৈ গ'ল। এক বিমল আনন্দত নাজিয়াৰ মন উপচি পৰিল। আনৰ দুখত দুখী হৈ সহায়ৰ হাত আগ বঢ়োৱাটোৱে হ'ল প্ৰকৃত মানৱতাবোধ। এই মানৱতাবোধেই হ'ল গল্পটোৰ মূল বাৰ্তা।

ওপৰঞ্চি তথ্য ঃ

অসমীয়া সাহিত্যত জীৱনভিত্তিক উপন্যাস ৰচনাৰ ক্ষেত্ৰত মালিকৰ অৱদান চিৰস্মৰণীয়। মহাপুৰুষ শংকৰদেৱৰ জীৱনক কেন্দ্ৰ কৰি তেওঁ 'ধন্য নৰ তনু ভাল' উপন্যাসখন ৰচনা কৰিছে। আকৌ, জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ জীৱন আধাৰিত 'ৰূপতীৰ্থৰ যাত্ৰী'ত জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ জীৱনৰ বিভিন্ন দিশ কলাসন্মত ৰূপত প্ৰকাশ কৰিছে।

গল্পকাৰ হিচাপে চৈয়দ আব্দুল মালিক অসমীয়া সাহিত্যৰ এক স্মৰণীয় নাম। মানুহৰ জীৱনৰ বিবিধ পৰিস্থিতিক নিপোটল আৰু সুসংহত ৰূপত তেওঁ গল্পসমূহত উপস্থাপন কৰিছে। ভাষাৰ প্ৰাঞ্জলতা, সুখপাঠ্যতা আৰু মানৱতাবোধ তেওঁৰ গল্পৰ বৈশিষ্ট্য।

'বিয়াৰ প্ৰেজেণ্ট' গল্পটো প্ৰথমতে 'অধিনায়ক' নামৰ আলোচনীত প্ৰকাশ পাইছিল। পাঠটো সংগ্ৰহ কৰা হৈছে 'এখন নিলিখা চিঠিৰ কথাখিনি' নামৰ সংকলনৰ পৰা।

শিক্ষকৰ প্ৰতি ঃ

সাহিত্যত মানৱতাবোধ সম্পৰ্কে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক বুজাই ক'ব পাৰে। সমাজ জীৱনত মানৱতাবোধৰ প্ৰয়োজনীয়তা সম্পৰ্কে বিভিন্ন উদাহৰণৰ দ্বাৰা বুজাব পাৰে।